

DVEŘE SE SEDMI ZÁMKY

Edgar Wallace

Dveře se sedmi zámky

EDGAR WALLACE

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

DVEŘE SE SEDMI ZÁMKY

Copyright © Edgar Wallace, 1926

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Translation © Tereza Novotná, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-378-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-379-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-380-9 (PDF)

Z anglického originálu *The Door With Seven Locks by Edgar Wallace* přeložila Tereza Novotná.

Obsah

KAPITOLA I
KAPITOLA II
KAPITOLA III
KAPITOLA IV
KAPITOLA V
KAPITOLA VI
KAPITOLA VII
KAPITOLA VIII
KAPITOLA IX
KAPITOLA X
KAPITOLA XI
KAPITOLA XII
KAPITOLA XIII
KAPITOLA XIV
KAPITOLA XV
KAPITOLA XVI
KAPITOLA XVII
KAPITOLA XVIII
KAPITOLA XIX
KAPITOLA XX
KAPITOLA XXI
KAPITOLA XXII
KAPITOLA XXIII
KAPITOLA XXIV
KAPITOLA XXV
KAPITOLA XXVI
KAPITOLA XXVII
KAPITOLA XXVIII

KAPITOLA XXIX
KAPITOLA XXX
KAPITOLA XXXI
KAPITOLA XXXII
KAPITOLA XXXIII

KAPITOLA I

Posledním oficiálním úkolem Dicka Martina (jak se domníval) bylo zadržet Lewa Finneyho, hledaného v souvislosti s loupeží banky v Helboro. Našel Lewa v malé kavárně v Soho, kde právě dopíjel kávu.

„O co jde, inspektore?“ zeptal se Lew téměř dobromyslně a nasadil si klobouk.

„Chci s vámi mluvit o práci v Helboro,“ řekl Dick.

Lewův nos se pohrdavě zkřivil.

„Helboro!“ řekl opovržlivě. „Odešel jsem z bankovního byznysu – myslel jsem, že to víte. A vy stále pracujete u policie, Martine? Řekli mi, že máte problémy s penězi a odešel jste.“

„Odcházím. Vy jste můj poslední případ.“

„Škoda, že padnete v posledním kole!“ ušklíbl se Lew. „Mám čtyřicet pět bezchybně ověřených alibi. Překvapujete mě, Martine. Víte přece, že nevykrádám banky; zámky jsou moje specialita...“

„Co jste dělal v úterý v deset večer?“

Široký úsměv rozzářil prostoduchou tvář lupiče.

„Kdybych vám to řekl, myslel byste, že lžu.“

„Dejte mi šanci,“ řekl Dick a jeho modré oči se rozzářily.

Lew neodpověděl hned. Zdálo se, že uvažuje o nebezpečí přílišné upřímnosti. Ale po zvážení všech aspektů otázky, řekl pravdu.

„Dělal jsem soukromou práci, o které nechci mluvit. Byla špinavá, ale poctivá.“

„A dobře vám za ni zaplatili?“

„Měl jsem... na účtu sto padesát liber. Je to děsivé, ale je to pravda. Otevíral jsem zámky, rozhodně ty nejsložitější, jaké jsem kdy otevřel, a byla to hrozná práce, kterou bych nedělal ani za celý vagón peněz. Nevěříte mi, ale mohu dokázat, že jsem strávil noc v hotelu Royal Arms v Chichesteru, že jsem tam byl v osm hodin na večeri a v jedenáct na spaní. Takže zapomeňte na celou tu historku s bankou v Helboru. Znáám gang, který to udělal, a vy je také znáte.“

Drželi Lewise celou noc v cele, zatímco probíhalo vyšetřování. Je pozoruhodné, že se nejen ubytoval v hotelu „Royal Arms“ v Chichesteru, ale také se zaregistroval pod svým jménem; a skutečně, v deset hodin třicet, ještě předtím, než lupiči banky v Helboro opustili budovu, pobýval ve svém pokoji, šedesát mil od nich. Proto ráno úřady Lewa propustily a Dick šel s ním na snídani, protože inspektor Dick Martin byl v kriminálních kruzích téměř stejně populární jako ve Scotland Yardu.

„Hej, pane Martine, neřeknu vám víc, než jsem už řekl,“ řekl Lew dobromyslně. „A když mě nazýváte lhářem, vůbec se neurazím. Dostal jsem sto padesát liber, a kdyby se mi to podařilo, dostal bych tisíc. Můžete pátrat, ale nikdy nic nevypátráte.“

Dick Martin se na něj upřeně díval. „Máte v hlavě nějaký příběh – vyklopte to,“ řekl.

Významně čekal, ale Lew Finney zavrtěl hlavou. „Neřeknu to. Ten příběh by prozradil člověka, který není dobrý a není z těch, které obdivuji; ale nemůžu dovolit, aby mé osobní city převážily, a vy budete muset pokračovat v pátrání. A nelžu, povím vám, jak se to stalo.“

Napil se horké kávy a odsunul od sebe šálek s podšálkem. „Toho chlapa, který mě požádal, abych udělal tu práci, osobně neznám. Měl nějaké problémy, ale to není moje věc. Jednou večer mě potkal, představil se mi a já šel k němu domů – brr!“ zachvěl se.

„Martine, podvodník je docela čistý člověk, alespoň všichni podvodníci, které znám; a krádež je jen hra pro dva: pro mě a pro policii. Pokud mě přelstí, tak jim přeju hodně štěstí! Pokud je přelstím já, tak přeju hodně štěstí sobě! Ale existuje taková špína, ze které se mi dělá špatně, prostě se mi z toho obrací žaludek. Když mi řekl, na jakou práci mě chce najmout, myslel jsem si, že žertuje, a moje první myšlenka byla okamžitě to vzdát. Ale já jsem prostě nejzvědavější tvor na světě a byla to nová zkušenost, takže po důkladném zvážení jsem řekl: „Ano“. Všimněte si, že na tom nebylo nic nečestného. Chtěl jen něco dostat. Co se za tím skrývalo, nevím. Nechci o tom mluvit, ale zámky mě přemohly.“

„Advokátní trezor?“ navrhl zvědavý detektiv. Ten zavrtěl hlavou. Náhle změnil téma a začal mluvit o svých plánech: odjíždí do Spojených států za bratrem, poctivým stavitelem.

„Oba odejdeme ze hry společně, Martine,“ usmál se. „Jste příliš dobrý člověk na to, abyste byl policistou, a já jsem příliš gentleman na to, abych byl podvodníkem. Nebyl bych překvapen, kdybychom se někdy zase potkali.“

Dick se vrátil na Scotland Yard, aby, jak se domníval, předložil svému přímému nadřízenému poslední zprávu. Kapitán Snide zafuněl.

„Tenhle Lew Finney neseká latinu,“ řekl. „Kdyby ho někdo hodil do studny, rozbil by cihlové zdivo. Čestný zloděj! To jste vyčetl z knihy? Myslíte, že už skončil se zlodějnou prací?“

Dick přikývl.

„Koupím si venkovský dům a budu se chovat jako gentleman. Budu jezdit na lov a vodit vévodkyně na večere – jaký pekelný život pro dospělého muže!“

Dick Martin se v reakci na tuto ironii usmál. Skoro ho nebylo třeba přemlouvat, aby odvolal svou rezignaci; už toho litoval – a navzdory lákavé možnosti stát se spisovatelem by dal hodně peněz za to, aby mohl vzít zpět dopis, který poslal komisaři.

„Je zvláštní, jak peníze ničí člověka,“ řekl smutně kapitán Snide. „Kdybych měl šestimístné dědictví, raději bych nedělal nic.“

Jeho podřízený řekl s úsměvem: „Stejně nechcete nic dělat. Jste lenoch, Snide, nejlenivější člověk, který kdy seděl v křesle na Scotland Yardu.“

Thustý muž, který doslova zaplňoval a přetékal měkké kancelářské křeslo, v němž napůl seděl a napůl ležel, představující vzor nečinnosti, vzhlédl k svému společníkovi s vyčítavým pohledem.

„Neuposlechnutí,“ zamumlal. „Dokud to do zítřka nevyřešíte, oslovuj mě ‚pane‘ a buďte zdvořilý. Nerad vám připomínám, že jste jen ubohý inspektor, zatímco já jsem téměř superintendent, takže v tom je rozdíl. Zní to snobsky. Nejsem líný, jsem apatický. Je to druh nemoci.“

„Jste tlustý, protože jste líný, a líný, protože jste tlustý,“ trval na svém hubený mladý inspektor. „Je to jakýsi začarovaný kruh. Navíc jste dost bohatý na to, abyste odešel do důchodu, kdybyste chtěl.“

Kapitán Snide si zamyšleně pohladil bradu. Byl obrovské postavy, měl ramena jako býk a výšku granátníka, ale všichni se shodovali, že je naprosto nehybný. Těžce si povzdechl, prohrabal se papíry na stole a vytáhl modrý papír. „Zítra budete obyčejný civilista, ale dnes jste ještě můj podřízený, tak se podle toho chovejte. Zajděte do knihovny v Bellinghamu; přišla stížnost na krádež knih.“

Inspektor Dick Martin zasténal.

„Přiznávám, že to není romantické,“ řekl jeho šéf s pomalým, širokým úsměvem. „Kleptomanie je jen prach a odpad detektivní práce, ale je prospěšná pro duši. Připomene vám, zatímco budete zahálet za peníze, které jste nevydělal, že několik tisíc vašich chudých kamarádů si namáhá nohy a mozky takovými hloupými vyšetřováními!“

Dick pomalu kráčel dlouhou chodbou a přemýšlel, zda je rád, nebo zarmoucen tím, že policejní práce je za ním a zítra bude muset projít kolem nejvýše postaveného úředníka, aniž by mu vzdal čest. Byl nejšikovnějším lovcem zlodějů, jakého Scotland Yard znal. Snide často říkal, že má zlodějskou mysl, a to byl kompliment. Rozhodně měl talent. Jednou, na naléhání nejvyššího policejního úředníka v Londýně, okradl státního tajemníka, vzal mu hodinky, peněženku a osobní doklady, a ani zkušení pozorovatelé si nevšimli, jak tento zločin spáchal.

Dick Martin přijel do Yardu z Kanady, kde byl jeho otec ředitelem věznice. Nebyl dobrým opatrovníkem ani pro zločince, ani pro mládež. Dick byl ve vězení pánem a dokázal vytáhnout špendlík

z kravaty člověka, aniž by se naučil základy algebry. Peter du Bois, doživotně odsouzený vězeň, ho naučil otevírat prakticky jakékoli dveře ohnutou sponkou do vlasů; Lew, častý host v Port Stewart, vyrobil speciální malý balíček karet z obalů modlitebních knížek, aby naučil mladíka schovávat po třech kartách v každé malé dlani. Kdyby nebyl od přírody čestný, zločinecká výuka by ho mohla snadno zničit.

„S klukem je všechno v pořádku – nemůže vědět příliš mnoho o těchto podvodných nesmyslech,“ řekl jeho otec, když jeho zděšení příbuzní začali protestovat proti zkažení jeho synka bez matky.

„Chlapci ho mají rádi – jde k policii a vzdělání stojí spoustu peněz!“

Štíhlý, s jasným pohledem a rozumem, Dick Martin krásně prošel jedinečným obdobím zkoušek, když se ocitl ve službě. Válka ho přivedla do Anglie, mladíka s bezúhonnou pověstí. Scotland Yard ho přijal a stal se jediným zaměstnancem oddělení kriminálního vyšetřování, který byl přijat do zaměstnání bez zkušební doby v hlídkové službě.

Když scházel po kamenném schodišti, předběhl ho třetí komisař.

„Ahoj, Martine! Zítra nás opouštíš? Smůla! Je mi líto, že nemáš peníze. Ztrácíme dobrého člověka. Co budeš dělat?“

Dick se smutně usmál.

„Nevím. Začínám si myslet, že jsem udělal chybu.“

„Dělej cokoli, jen nepřednášej,“ řekl, „a proboha nezakládej soukromou agenturu! V Americe detektivní agentury dělají sice úžasné věci, ale v Anglii se jejich práce omezuje na hledání důkazů pro rozvody. Právě dnes se mě jeden člověk zeptal, jestli mu mohu někoho doporučit...“

Najednou se zastavil na schodech a s novým zájmem se podíval na Dicka.

„Můj bože! To je zajímavé...! Znáš Havelocka, toho právníka?“

Dick zavrtěl hlavou.

„Je to docela dobrý člověk. Jeho kancelář je někde v Lincoln's Inn Fields. Jeho přesnou adresu najdeš v telefonním seznamu. Potkal jsem ho na obědě a on se mě zeptal...“

Zmlkl a zkoumavě si mladého muže prohlížel.

„Ty jsi přesně ten člověk – divné, že jsem na tebe nepomyslel. Zeptal se mě, jestli mu mohu najít spolehlivého soukromého detektiva, a já odpověděl, že takové věci existují jen na stránkách beletrie.“

„Pro mě to neexistuje,“ usmál se Dick. „To poslední, co bych chtěl, je otevřít detektivní agenturu.“

„A máš pravdu, můj chlapče,“ řekl komisař. „Ve skutečnosti jsi přesně ten člověk, který je pro tuto práci potřebný,“ pokračoval trochu nesouvisle. „Mohl bys zajít za Havelockem a říct mu, že jsem tě poslal? Chtěl bych, abys mu pomohl, pokud to bude možné. I když není můj přítel, znám ho a je to velmi příjemný člověk.“

„V čem spočívá ta práce?“ zeptal se mladý muž, který nebyl touto perspektivou nijak nadšený.

„Nevím,“ byla odpověď. „Možná to nebudeš moc vzít. Ale rád bych, abys se s ním setkal – slíbil jsem mu, že někoho doporučím. Myslím, že to souvisí s jeho klientem, který mu dělá nějaké potíže. Byl bych ti velmi zavázán, Martine, kdybys ses s tímto pánem setkal.“

Dick Martin ani v nejmenším neuvažoval o tom, že by přesunul svou detektivní činnost ze Scotland Yardu do soukromé agentury,

ale byl jakýmsi chráněncem třetího komisaře a nebyl žádný důvod, proč by se nemohl setkat s tímto právníkem. Tak to také řekl.

„Dobře,“ řekl spokojeně komisař. „Zavolám mu dnes odpoledne a řeknu mu, že za ním přijedeš. Možná mu budeš moci pomoci.“

„Doufám,“ zalhal Dick.

KAPITOLA II

Pomalů se vydal do Bellinghamské knihovny, jedné z londýnských institucí, kterou znají jen nemnozí vyvolení. Žádný román ani svazek jiskřivých vzpomínek nenašel místo na policích této instituce, založené před sto lety, aby poskytla vědcům a literátům možnost seznámit se s díly, která byla k nalezení pouze v Britském muzeu. Na čtyřech patrech budovy stály vedle sebe na svých důstojných policích těžké svazky německé filozofie, vědecké a pro laika nesrozumitelné knihy o vědeckých jevech, málo známé traktáty téměř o všech málo zajímavých tématech.

John Bellingham, který v 18. století založil toto vzdělávací centrum, stanovil v dokumentech o správě majetku, že „dvě inteligentní ženy, nejlépe z chudých rodin“, musí být přijaty do zaměstnání, a právě k jedné z nich Dicka odvedli.

V malé místnosti s vysokým stropem, vonící starou kůží, seděla za stolem dívka a vázala karty.

„Jsem ze Scotland Yardu,“ představil se Dick. „Pokud jsem správně pochopil, některé z vašich knih byly ukradeny?“

Při tom si prohlížel přeplněné police, protože ho ženy nezajímaly – ani chytré, ani hloupé, ani chudé, ani bohaté. Jediná věc, kterou si všiml, bylo, že byla oblečená v černém a její zlatohnědé

vlasý byly sčesané do drdolu. Vágně předpokládal, že většina dívek má zlatohnědé vlasý, a vágně tušil, že drdoly jsou populární mezi ženami z dělnické třídy.

„Ano,“ řekla tiše, „zatímco jsem byla na obědě, z této místnosti byla ukradena kniha. Nebyla příliš cenná – německý svazek Häckela s názvem „Obecná morfologie“.

Otevřela zásuvku, vytáhla kartičku a položila ji před něj, a on si přečetl slova, aniž by se jimi příliš zabýval.

„Kdo tu byl během vaší nepřítomnosti?“ zeptal se.

„Moje asistentka – dívka jménem Helderová.“

„Vstoupil někdo z vašich předplatitelů do této místnosti v té době?“

„Několik,“ odpověděla. „Mám jejich jména, ale většina z nich je mimo podezření. Jediným návštěvníkem, který není předplatitelem knihovny, byl gentleman jménem Staletti, italský lékař, který přišel zjistit informace o předplatném.“

„Takže uvedl své jméno?“ zeptal se Dick.

„Ne,“ odpověděla dívka k jeho překvapení, „ale slečna Helderová ho poznala; někde viděla jeho portrét. Myslela jsem, že si pamatujete jeho jméno.“

„Proč bych si měl pamatovat jeho jméno, moje milá holčičko?“ zeptal se Dick trochu podrážděně.

„Proč byste sakra neměl, drahý?“ zeptala se chladně a v tu chvíli si Dick Martin uvědomil její přítomnost v tom smyslu, že vystoupila z pozadí, na kterém se odehrával jeho život, a stala se osobností.

Měla šedé, široce posazené oči, rovný a malý nos, trochu širokou pusú a vlasý měla rozhodně zlatohnědé.

„Promiňte!“ zasmál se. „Upřímně řečeno,“ měl ve zvyku předstírat sebevědomí, které mohlo být velmi klamné, „tato zatracená loupež mě vůbec nezajímá. Zítra odcházím z policie.“

„To bude velká radost pro zločinecké vrstvy společnosti,“ řekla zdvořile a když uviděl záblesk smíchu v jejích očích, jeho srdce se k ní přiklonilo se soucitem.

„Máte smysl pro humor,“ usmál se.

„Chcete tím říct, že mám smysl pro humor jako vy,“ rychle odpověděla. „Mám, jinak bych velmi protestovala, kdyby mě někdo nazýval „moje hodná holčičko“, dokonce i policista,“ znovu se podívala na jeho vizitku, „dokonce i v hodnosti nižšího inspektora.“

Vedle něj stála židle. Dick ji přisunul a bez pozvání se posadil.

„Omlouvám se za svou hrubost a pokorně žádám o informace o Stalettim. Toto jméno pro mě neznamena o nic víc než John Smith – oblíbený pseudonym všech gentlemanů, kteří byli přistiženi při vloupání do skladu uprostřed noci.“

Na vteřinu se na něj vážně podívala a stiskla červené rty. „Jste detektiv?“ zeptala se tiše. „Jeden z těch lidí, kteří nás chrání, zatímco spíme!“

Nemohl se ubránit smíchu.

„Vzdávám se!“ zvedl ruce. „A teď, když jste mě dostala na místo, které, přiznávám, je dost nízké, možná mi poskytnete nějaké informace o ukradené literatuře.“

„Nemám žádné informace, které bych vám mohla poskytnout.“ Opřela se o opěradlo židle a se zájmem se na něj podívala. „Ve dvě hodiny byla kniha tady, ale v půl třetí už tam nebyla – na polici mohou být otisky prstů, ale pochybuji o tom, protože máme tři uklízečky výhradně za účelem snímání otisků.“

„Ale kdo je Staletti?“

Pomalů přikývla. „Proto jsem vyjádřila mírné překvapení nad tím, že jste detektiv,“ řekla. „Moje asistentka mi řekla, že je známý policii. Chcete se podívat na jeho knihu?“

„On napsal knihu?“ zeptal se s upřímným překvapením.

Vstala, odešla z místnosti a vrátila se s tenkou knížkou v jednoduché vazbě. Vzal knížku do ruky a přečetl si název.

Nové myšlenky o konstruktivní biologii od Antonia Stalettiho.

Listoval hustě popsanými stránkami, na kterých byly téměř na každé diagramy a statistické tabulky, a zeptal se: „Proč měl problémy s policií? Nevěděl jsem, že psaní knihy je trestný čin.“

„Pokud vím, zákon ho neobviňoval z toho, že byl spisovatel, ale jeho přestupek souvisel s vivisekcí nebo něčím stejně strašným.“

„Co to všechno znamená?“ Vrátil jí knihu.

„Jde o lidi,“ řekla slavnostně, „jako jsme my dva; a o to, o kolik by byli lepší a šťastnější, kdyby je nerozmazlovali – zdá se, že to je vědecký termín – a nechali je volně běhat po lese a hojně se krmit ořechy.“

„Ach, vegetariánská strava!“ řekl pohrdavě.

„Ne tak úplně vegetariánská. Ale možná byste se chtěl přihlásit a přečíst si to sám?“ A tady přestala žertovat. „Popravdě řečeno, pane... ehm...“ znovu se podívala na jeho vizitku, „Martine, vůbec se netrápíme ztrátou té Häckelovy knihy. Už byla nahrazena, a kdyby sekretář nebyl takový hlupák, neohlásil by to policii. A prosím vás,“ zvedla varovně prst, „pokud potkáte našeho sekretáře, neopakujte mu můj názor na něj. A teď mi prosím řekněte něco, z čeho mi naskočí husí kůže. Nikdy předtím jsem detektiva nepotkala a možná už nikdy nepotkám.“

Dick odložil knihu a natáhl se do celé své výšky. „Madam,“ řekl, „neodvážil jsem se zeptat na vaše jméno, zasloužil jsem si všechny vaše útoky, ale protože jste silná, buďte milosrdná. Kde bydlí Staletti?“

Vzala knihu a otočila obálku, aby si přečetla předmluvu.

„Visible Cottage. Zní to trochu strašidelně, že? Nachází se v Sussexu.“

„To chápu,“ řekl podrážděně a ona okamžitě litovala.

„Víte, nejsme zvyklí na tak vzrušující události a návštěva policie nás prostě nenechá na pokoji. Opravdu si nemyslím, že ta kniha stojí za to, aby se jí někdo zabýval, ale asi nejsem příliš přesvědčivá.“

„Byl tu někdo kromě Stalettiho?“ Ukázala mu seznam čtyř jmen. „Kromě pana Stalettiho si nemyslím, že by byl někdo podezřelý. Ve skutečnosti ostatní tři mají výlučně zájem o historii a biologie je vůbec nezajímala. Kdybych tu byla, nestalo by se to, protože jsem od přírody dost pozoruhodná.“

Zastavila se prudce a podívala se na stůl. Kniha, která tam před několika vteřinami ležela, zmizela. „Vzal jste ji?“ zeptala se.

„Viděla jste, jak jsem ji vzal?“ zeptal se výzvou.

„Nevěděla jsem to jistě. Mohla bych přísahat, že tam před vteřinou byla.“

Vytáhl ji zpod kabátu a podal jí ji. „Mám rád pozoruhodné lidi,“ řekl.

„Ale jak jste to udělal?“ divila se. „Držela jsem knihu v ruce a odvrátila pohled jen na vteřinu.“

„Někdy přijdu a naučím vás to,“ řekl s nabubřelou vážností a už byl na ulici, když si vzpomněl, že navzdory své inteligenci se mu nepodařilo zjistit jméno této velmi schopné mladé dámy.

Sibil Lansdownová přistoupila k oknu s výhledem na náměstí a sledovala ho, dokud nezmizel z dohledu, s polovičním úsměvem na rtech a triumfálním leskem v očích. Její první reakcí bylo ho zuřivě nemít ráda; nesnášela samolibé muže. A přece nebyl úplně takový. Přemýšlela, zda se s ním někdy znovu setká – na světě je tak málo zábavných lidí, a když vzala vizitku, pocítila, že mladší inspektor Dick Martin by mohl být opravdu zábavný.

KAPITOLA III

Dick byl tak rozčilený, že se rozhodl setkání zopakovat, a k tomu měl jediný důvod. Zašel do garáže u svého bytu, vytáhl svůj ošuntělý Buick a vyrazil k Visible Cottage. Nebylo to snadné, protože Visible Cottage není na mapě a má pouze místní význam; teprve na okraji panství Selfford se od silničního dělníka dozvěděl, že dům se nachází na hlavní silnici a že se odchýlil od trasy asi o deset mil.

K večeru dorazil k zřícené zdi a visící bráně, za kterou se nacházelo obydlí doktora Stallettiho. Příjezdová cesta zarostlá plevelem prudce zatočila a odhalila pohled na nevzhledný dům, který, jak se domníval, byl proslaven názvem „chata“. Mnoho jeho přátel mělo „chaty“, které byly ve skutečnosti samostatně stojící domy, zatímco on očekával, že najde luxusnější obydlí.

Zvonek nefungoval, a tak klepal na ošuntělé dveře pět minut, než se mu dostalo odpovědi. A pak uslyšel šoupání nohou po holých prknech, cinkání odstraňovaného řetězu a dveře se pootevřely o několik centimetrů.

Zvyklý na neobvyklé pohledy, s údivem zíral na člověka, který se objevil v prostoru mezi dveřmi a nadpražím. Dlouhý žlutý obličej, rozbrázděný hlubokými vráskami připomínajícími staré žluté jablko;

černá bradka, která z poloviny zakrývala vestu; turban; pár černých, zlostně mrkajících očí – to byly jeho první dojmy. „Doktor Staletti?“ zeptal se.

„To je moje jméno.“ Hlas byl ostrý, s lehkým cizím přízvukem. „Chtěl jste se mnou mluvit? Ano? To je neuvěřitelné. Nepřijímám návštěvy.“

Zdálo se, že váhá, jak se zachovat, pak otočil hlavu a oslovil někoho přes rameno, a v tu chvíli detektiv uviděl mladého, rudolícího muže s kulatým obličejem, oblečeného velmi svěže a elegantně. Při pohledu na Dicka muž rychle ustoupil a zmizel z dohledu.

„Dobré ráno, Tomy,“ řekl zdvořile Dick Martin. „Nečekané shledání.“ Vousatý muž něco zamručel a otevřel dveře dokořán.

Tom Cowler byl opravdu pohledný. Dick Martin ho viděl za mnoha okolností, ale nikdy nebyl tak hezky oblečený. Jeho prádlo bylo bezvadně čisté; jeho oblečení bylo ušito krejčím z West Endu.

„Dobré ráno, pane Martine.“ Tom byl v klidu. „Jen jsem se zastavil za svým starým přítelem Stalettim.“

Dick na něj s obdivem pohlédl. „Vyzařuje z tebe prosperita! O co jde, Tomy?“

Tom zavřel oči a byl příkladem trpělivosti a pokory.

„Teď mám dobrou práci, pane Martine, zvládám to! Už nebudou žádné problémy, děkuji. No, loučím se, doktore.“

Příliš energicky potřásl rukou vousatému muži, prošel kolem něj a sešel po schodech.

„Počkej na mě chvíli, Tome. Rád bych si s tebou promluvil. Mohl bys mi věnovat chvíli, než si pohovořím s doktorem Stalettim?“

Muž zaváhal a letmo se podíval na vousatou postavu ve dveřích.

„Dobře,“ řekl nevlídně. „Ale nezdržujte se, mám schůzku. Děkuji za léky, doktore,“ dodal hlasitě.

Dickovi tak zjevný podvod neunikl. Následoval doktora do haly. Dál ho neznámý muž nepozval.

„Jste od policie, že?“ zeptal se, když mu Dick ukázal svou vizitku. „Jak neobvyklé a podivné! Policie, pokud vím, k nám už dlouho nepřijela – tolik problémů pro člověka, který provádí vědecké experimenty na malém psovi! Jaká zbytečná práce a nesmysl! A teď se mě zeptáte – co?“

Dick v několika slovech vysvětlil svůj úkol a k jeho úžasu cizinec okamžitě odpověděl: „Ano, ta kniha, mám ji! Byla na polici. Potřeboval jsem ji, tak jsem si ji vzal!“

„Ale, můj drahý,“ řekl ohromený detektiv, „nemáte právo odnášet cizí majetek, i když ho tak potřebujete!“

„Je to knihovna. Je to k zapůjčení, ne? Chtěl jsem si ji vzít, tak jsem si ji vzal s sebou. Žádné schovávání. Strčil jsem si ji pod paži, pozdravil mladou slečnu a hotovo. Teď jsem s ní skončil a kniha se může vrátit. Häckel je blázen; jeho závěry jsou absurdní, jeho teorie neobvyklé a podivné.“ (Zřejmě to byla jeho oblíbená fráze.) „Vám by se zdály velmi nudné a banální, ale mně...“ Pokrčil rameny a vydal tiché zachrčení, které Dick pochopil jako smích.

Detektiv si vyslechl krátkou přednášku o systému knihovních výpůjček a s knihou pod paží vyšel k čekajícímu panu Cowlerovi. Alespoň měl důvod vrátit se do knihovny, pomyslel si s uspokojením.

„Tak, Cowlere,“ začal bez zbytečných úvodů a jeho hlas zněl příkře, „chci se o tebe něco dozvědět. Je Staletti tvůj přítel?“

„Je to můj lékař,“ řekl chladně muž.

Měl veselé modré oči a byl jedním z mála lidí, kteří prošli jeho rukama a ke kterým Dick choval upřímnou sympatii. Tom Cowler byl známý „zloděj“ automobilů, a to je ten, kdo najde opuštěné auto, bezstarostně usedne za volant a zmizí, než si majitel stačí všimnout svého vozu. V obou případech byl Tom obviněn v důsledku neúnavného výslechu člověka, který ho nyní vyslýchal.

„Mám stálou práci; jsem řidič pana Bertrama Codyho,“ odpověděl Tom čestně. „Teď jsem tak poctivý, že bych se nezapletl s podvodníky, ani kdyby mi šlo o život.“

„Kde bydlí pan Cody?“ zeptal se Dick.

„Wild House. Je to jen míli odtud; můžete se jít zeptat, jestli chcete.“

„A ví o tvé... smutné minulosti?“ zeptal se Dick opatrně.

„Ví. Řekl jsem mu všechno. Říká, že jsem nejlepší řidič, jakého kdy měl.“

Dick si muže pozorně prohlédl.

„To je uniforma, kterou preferuje tvůj zaměstnavatel?“

„Upřímně řečeno, jedu na dovolenou,“ řekl Cowler. „Můj pán má k dovoleným velmi vstřícný přístup. Tady je adresa, pokud ji potřebujete.“

Vytáhl z kapsy obálku s adresou: „Bertram Cody, esquire, Wild House, South Wild, Sussex“.

„Chovají se ke mně jako k lordovi,“ řekl ne bez důvodu. „A nedokážete si představit dokonalejší dámu a gentlemana než jsou pan a paní Codyovi.“

„Dobře,“ řekl skeptický Dick. „Omlouvám se za ty trapné otázky. Tomy, ale v mém brilantním slovníku není slovo jako ‚znovuzrození‘.“

„Chápu, že mi nevěříte, ale mýlíte se,“ řekl Tom neurčitě.

Martin mu nabídl, že ho svezee, ale ten odmítl, a detektiv se vrátil do Londýna sám, k jeho rozladění dorazil do knihovny půl hodiny po odchodu dívky.

“Je příliš pozdě,” pomyslel si, “setkat se s panem Havelockem z Lincoln’s Inn Fields,” a upřímně řečeno, vzpomínka na toto setkání v něm vyvolala pocit rozpaků. Plány už byly hotové. Hodlal strávit měsíc v Německu, než se vrátí k práci, kterou si sám slíbil: k psaní knihy o *Zlodějích a jejich metodách*, která, jak se domníval, bude příjemným zaměstnáním na příští rok.

Dick sice nebyl nijak zvlášť bohatý, ale nebyl náročný. Sníde mluvil o šestimístném dědictví a měl téměř pravdu, i když se jednalo o dolary, protože jeho strýc byl úspěšným chovatelem dobytka v Albertě. Odcházel od policie hlavně proto, že se blížilo povýšení a považoval za nespravedlivé bránit ostatním, kteří potřebovali hodnosti více než on. Práce u policie ho bavila. Bylo to jeho hobby a koníček a nechtěl ani pomyslet na to, jaký by byl život bez tohoto koníčka.

Už se chystal jít do bytu, když uslyšel něčí volání. Otočil se a uviděl muže, kterého ráno propustil, jak spěšně přechází ulici. Obvykle byl Lew Finney nejchladnokrevnějším z lidí, ale teď byl téměř zoufalý.

„Můžu vás vidět, Dicku?“ zeptal se a v jeho hlase zazněl chvějící se tón.

„Vždyť mě vidíš. Co se děje? Je něco v nepořádku?“

„Nevím.“ Muž se nervózně rozhlédl po ulici. „Sledují mě.“

„Policie určitě ne, to vám můžu odpřisáhnout,“ řekl Dick.

„Policie!“ řekl netrpělivě muž. „Myslíte, že mě to znepokojuje? Ne, to je ten chlap, o kterém jsem vám říkal. V téhle věci něco nesedí. Něco jsem vám zatajil. Zatímco jsem pracoval, viděl jsem, jak jeden chlap vytáhl pistoli z opasku a strčil ji do kapsy kabátu. Stál s pistolí v ruce po celou dobu, co jsem pracoval, a pak mi to došlo: kdybych otevřel dveře, neměl bych šanci se těch tisíců dolarů dotknout. V půli cesty jsem řekl, že chci vystoupit, a jakmile jsem se ocitl na ulici, dal jsem se na útěk. Něco mě pronásledovalo – bůhví co; nějaké zvíře. A já neměl pistoli – v této zemi ji nikdy nenosím, protože soudce vám uloží pokutu, pokud vás chytí s bouchačkou v kapse.“

Celou dobu, co mluvili, procházeli halou a stoupali po schodech do jeho bytu a lupič ho bez pozvání následoval.

Odvedl muže do své pracovny a zavřel dveře. „A teď, mi řekněte pravdu: co jste dělal v úterý večer?“

Lew se rozhlédl po místnosti, podíval se z okna, kamkoli, jen ne na Dicka. Pak tiše řekl: „Snažil jsem se otevřít hrobku mrtvého!“

KAPITOLA IV

Nastalo krátké ticho. Dick se díval na muže a nevěřil svým uším.

„Snažil jste se otevřít hrobku mrtvého?“ zopakoval. „A teď si sedněte a všechno mi po pravdě řekněte.“

„Nemůžu... zatím. Bojím se,“ řekl tvrdohlavě Lew. „Ten člověk je opravdové monstrum a raději se setkám s ďáblem, než abych prožil další noc jako v úterý.“

„Kdo je ten člověk?“

„To vám neřeknu,“ odpověděl mrzutě. „Možná někdy, ale teď ne. Pokud najdu klidné místo, všechno zapíšu a uchovám na papíře, pro případ, že se mi něco stane.“

Byl zjevně pod vlivem mimořádného vzrušení a Dick, který ho znal mnoho let v Anglii i v Kanadě, byl překvapen, když viděl tohoto obvykle flegmatického člověka v tak nervózním stavu.

Odmítl večeři, kterou mu podala stará hospodyně, a spokojil se s whisky se sodou, a Dick Martin považoval za rozumné nepokoušet se mu klást další otázky.

„Proč tu dnes večer nezůstanete a nenapíšete svůj příběh? Nebudu vás o to žádat, ale tady budete v bezpečí než kdekoli jinde.“